

Thư gửi Người Lính Quân Đội Nhân Dân Việt Nam.

Phạm Bá Hoa

Tôi là người Việt Nam. Chào đời năm 1930 tại Đại Ngãi, quận Kế Sách, tỉnh Sóc Trăng. Phục vụ quân lực Việt Nam Cộng Hòa từ ngày 12/5/1954 đến Giờ Thứ 25 ngày 30/4/1975. Sau ngày tang thương này, nhà cầm quyền Việt Cộng đẩy tôi vào trại tập trung trên đất Nam ngày 14/6/1975, chuyển đến trại tập trung trên đất Bắc ngày 16/6/1976, ra khỏi trại tập trung ngày 9/9/1987 về đến nhà ở Sài Gòn chiều ngày 12/9/1987. Rời khỏi Việt Nam đầu tháng 4/1991 đi tị nạn Việt Cộng trong đợt H05, và đang sống tại Hoa Kỳ. Tôi chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ về Việt Nam khi Việt Cộng độc tài còn cai trị quê hương tôi.

Ước mơ của tôi là được trở về Việt Nam sống trên quê hương cội nguồn của mình dưới chế độ dân chủ tự do. Vì vậy mà ước mơ đó luôn thúc đẩy tôi tổng hợp các tin tức và chọn lọc vào nội dung, giúp Các Anh và những thành phần yêu chuộng dân chủ tự do có nét nhìn rộng hơn và rõ hơn, về chế độ độc tài + gian trá + tự cao + tham nhũng, về những sự kiện trên thế giới liên quan trực tiếp lẫn gián tiếp đến mục tiêu ngăn chặn tham vọng thống trị thế giới của Trung Cộng, mà Hoa Kỳ và một số quốc gia phát triển đang thực hiện. Và khi nhóm cầm quyền Việt Cộng tự suy yếu, hoặc Trung Cộng bị suy yếu thì nhóm cầm quyền Việt Cộng không còn chỗ dựa, đó là cơ hội cho Các Anh và toàn dân đứng lên giành lại Quyền Làm Người của mình, nối tiếp dòng lịch sử oai hùng của dân tộc từ ngàn năm trước.

Là Người Lính trong Quân Đội gắn liền với hai chữ “Nhân Dân”, phải hiểu là Các Anh có trách nhiệm bảo vệ Nhân Dân, bảo vệ Tổ Quốc, **vì Tổ Quốc với Nhân Dân là trường tồn**, trong khi đảng cộng sản hay bất cứ đảng nào cầm quyền cũng chỉ một giai đoạn của lịch sử. Ngay cả Cộng Sản Quốc Tế là Liên Xô như đang chờ nắm quyền thống trị thế giới vô sản, đã phải sụp đổ từ đầu năm 1991 vì bản chất độc tài độc ác của cộng sản. Cộng sản Liên Xô sụp đổ, kéo theo nhóm quốc gia cộng sản vùng Đông Châu Âu cùng sụp đổ.

Chưa hết, Các Anh hãy nhớ lại vào nửa thế kỷ trước đó, phát xít Đức bắt đầu chiến tranh xâm lăng Ba Lan từ tháng 10/1939 và chiếm gần hết Châu Âu, trong khi phát xít Nhật bắt đầu chiến tranh với Hoa Kỳ từ tháng 12/1941 và chiếm gần hết các quốc gia vùng Đông Nam Châu Á, nhưng đến nửa cuối năm 1945 thì cả Đức lẫn Nhật phải gục ngã -vì họ là chế độ độc tài với tham vọng thống trị thế giới, không thể tồn tại dài lâu- trước thế giới tự do do Hoa Kỳ dẫn đầu. Và nội dung tôi gửi đến Các Anh được đặt trên căn bản đó.

Xin nói thêm cho rõ. Với những bài văn bài thơ của các tác giả ở trong nước, tôi xin sử dụng chữ viết truyền thống thay thế chữ viết thời Việt Cộng, ngoại trừ những nhóm chữ thời Việt Cộng mà tôi không hiểu nghĩa.

Với lá thư này, tôi tóm lược những bài văn bài thơ về xã hội Việt Nam thời Việt Công:

1. “Việt Cộng” hai tiếng xấu xa nhất trong xã hội Việt Nam.
2. Nỗi lòng của nữ “nghệ sĩ nhân dân” Kim Chi sau năm 1975.
3. Chế độ ta là quái thai của thời đại.

1. “Việt Cộng” hai tiếng xấu xa nhất trong xã hội Việt Nam.

Hai âm thanh “**Việt Cộng Việt Cộng**” từ năm 1954 cho đến năm 2024 này, **trở thành hai tiếng xấu xa kinh tởm nhất trong số những danh từ để ám chỉ những hạng người mà ai ai cũng oán ghét và muốn xa lánh**. Thật ra hai tiếng Việt Cộng là chữ tắt của “cộng sản Việt Nam”, nhưng dần dần theo thời gian cai trị khắc nghiệt và tàn bạo của cộng sản Việt Nam, tự nó biến thành một tên gọi ghê tởm và rùng rợn. Nếu ai chỉ một tên nào đó mà nói “**mày là thằng Việt Cộng**” thì có nghĩa người đó là **một người xấu xa nhất trong xã hội hiện nay**. Chẳng thà chửi cha người ta, người ta không giận bằng chửi “mày là thằng Việt Cộng”. Như vậy đủ biết **hai chữ Việt Cộng bị người đời thù ghét như thế nào rồi**.

Mà nghĩ cũng đúng thôi. Lúc tôi 11 tuổi, học ở trường tiểu học Vĩnh Lợi (đường như thuộc tỉnh Bạc Liêu. PB Hoa), cách làng Vĩnh Hựu của tôi chừng ba cây số. Mỗi sáng thứ hai đầu tuần, mẹ tôi đưa tôi đến trường và tôi ở nhờ nhà dì tôi cho đến cuối tuần mới trở về Vĩnh Hựu. Một buổi sáng thứ hai đầu tuần, cũng như mọi khi, mẹ tôi xếp khoảng 20 trứng gà vào một cái giỏ, để khi đưa tôi đến trường xong, là mẹ tôi ra chợ bán lấy tiền mua các thức ăn khô khác.

Một hôm, hai mẹ con đi được khoảng nửa đường, thì thỉnh thoảng trong bụi cây rậm có **một người mặc đồ đen, tay cầm khẩu súng ngắn** sáng loáng, nhảy ra chặn mẹ con tôi lại, rồi **quát to: “Đứng lại”**.

Anh ta đưa hòng súng ngay trước trán mẹ tôi, rồi đưa sang qua tôi, quơ qua quơ lại trên đầu tôi, rồi hỏi với giọng gay gắt: “*Có phải hai mẹ con đem trứng ra cho tui Tây không?*”

Lúc đó, ở chợ Vĩnh Lợi ngay phía bên kia đầu cầu sắt, có một cái đồn của người Pháp đóng tại đó. **Mẹ tôi vừa run vừa nói: “Dạ thưa ông, đâu phải. Tôi đem trứng này ra chợ bán để lấy tiền mua thức ăn”**.

“Chớ hông phải mẹ con bà đem lương thực cung cấp cho Tây hả?”

“Dạ thưa ông, đâu có phải như vậy”.

“Lần này tôi tha cho mẹ con bà đó, nhưng giỏ trứng thì Ủy Ban tịch thu. Lần sau mà còn gặp mẹ con bà đem trứng ra chợ như vậy nữa là tôi sẽ bắn bỏ”.

“Dạ, mẹ con tôi đội ơn ông”.

Thật hú hồn hú vía. Lần đầu tiên trong đời, tôi mới nhìn thấy khẩu súng lục. Trông nó rất dễ sợ. Và cũng lần đầu tiên trong đời tôi mới biết **đó là những kẻ có tên gọi là Việt Minh**, những người mặc đồ đen, đầu quấn khăn rằn, rồi **sau này trở thành Việt Cộng**, và hai chữ Việt Cộng đã ám ảnh tôi từ suốt thời bé thơ cho đến khi khôn lớn.

Nếu không có lần bị đón đường, bị đe dọa bắn bỏ hôm đó, tôi đã trở thành một tên Việt Minh từ thời trẻ dại này rồi. Nhưng sau lần gặp gã Việt Minh với khẩu súng giết người đó, **tôi đã bừng tỉnh giấc mơ bỏ học**, trốn cha mẹ để ra bung biển. **Việt Cộng, chỉ hai tiếng thôi mà thiên hạ kinh hoàng hoảng hốt khi nghe đến nó**.

Năm 1954, gần một triệu đồng bào miền Bắc, cũng vì hai tiếng Việt Cộng mà phải bỏ hết của cải, quê hương, làng xóm, mồ mả ông bà để chạy vô miền Nam tự do xa lác xa lơ để sống.

Năm 1975 cũng vậy, vì hai tiếng Việt Cộng mà gần 2.000.000 người dân miền Nam phải liều chết, bằng đủ mọi cách để lánh xa loài quỷ dữ, để rồi gần 500.000 người chết mất xác trong rừng trên biển!

Trước năm 1975, ở thôn quê miền Nam, khi nghe mấy tiếng “Việt Cộng tới” là bà con gồng gánh, già trẻ lớn bé chạy trốn về phía thành phố để trốn bọn Việt Cộng. Rồi nào Việt Cộng pháo kích vào thành phố, vào quận lỵ giết hại dân lành, giết hại trẻ thơ nơi trường học. Việt Cộng đào lộ, đập mô, đặt mìn, phá cầu...

Sau 49 năm cầm quyền cả nước, Việt Cộng đã gây ra trăm ngàn thứ tội ác. Việt Cộng ngày nay bán rừng, bán biển, bán giang sơn cha ông cho Tàu. Việt Cộng ngày nay độc ác một cách tàn nhẫn với dân, nhưng co ro cúm rúm trước thằng Tàu như sợ ông nội, ông cố của chúng. Việt Cộng ngày nay bắt dân bỏ tù nếu dân đứng lên chống lại lũ Tàu xâm lăng, trong khi bọn chúng cầm quyền từ trung ương xuống đến địa phương ngày càng tham nhũng kinh khủng.

Rồi tôi miên man suy gẫm, không biết những tên trong “nhóm tứ trụ” Tổng Bí Thư - Chủ tịch Nước - Thủ Tướng - Chủ tịch Quốc Hội, có suy nghĩ “tại sao mình đến đâu thì người dân ở đó bỏ chạy hết vậy?” *Mình giành được phân nửa xứ sở miền Bắc, đáng lẽ dân chúng phải ở lại với mình để kiến thiết xứ sở, vậy mà gần một triệu người bỏ quê hương nguồn gốc chạy vào Nam. Rồi mình cướp được luôn phân nửa miền Nam còn lại, thiên hạ lại ùn ùn bỏ chạy nữa, gần hai triệu người vượt biên vượt biển xa lánh mình. Tại sao, và tại sao? Vậy mình là ai? Là thứ gì?*

Nhìn hình ảnh cuộc di cư năm 1954, trên những chiếc tàu há mồm, nhìn những gương mặt hốt hơ hốt hải, mắt hồng, chạy đôn chạy đáo để rời khỏi Saigon tháng 4 năm 1975, rồi nhìn những cảnh liêu chết vượt biển lên đến cao điểm, từ năm 1975- 1980, nếu chúng là người, chúng phải suy nghĩ chứ? *Mình cũng là người như họ, đầu, mắt tay chân cũng đầy đủ như họ, tại sao họ sợ mình mà chạy hết như thế? Mình có phải là quỷ dữ hay ác thú gì đâu?* Nhưng tôi nghĩ, Việt Cộng còn đáng sợ hơn là quỷ dữ nữa.

Nhìn lại, ngày nay, đã hơn 60 năm trôi qua, tôi cảm thấy rùng mình, ghê sợ. Từ những việc bắt người cho mò tôm, thả xác trôi sông những năm 1945 - 1950, cho đến những vụ lường gạt, gian dối cướp giạt của Việt Cộng ngày nay, nhìn sự dã man tàn ác của Việt Cộng đối với người dân cùng chung máu mủ ... thật không thể nào tưởng tượng nổi.

Quý chỉ nhất, chỉ hù người ta thôi, chứ không hại người ta, mà nếu quý có hại thì chỉ hại một người thôi. Còn **Việt Cộng hại cả một dân tộc**, tiêu diệt tất cả, đất đai, sông biển, núi rừng không còn, nhưng đó là nói về mặt những gì còn nhìn thấy được. Còn về mặt không nhìn thấy được thì là **Việt Cộng tàn phá cả đạo đức, trong khi dung dưỡng tội ác**, giết chết sự trong trắng trong lòng trẻ thơ, đưa nhiều thế hệ con em chúng ta vào vòng tối ám, **dạy chúng dối trá, dạy chúng tội ác...**

Ngày xưa, chúng đã chiếm được phân nửa nước Việt Nam, tưởng đâu rằng chúng cùng miền Nam thì đưa làm cho dân giàu nước mạnh, nhưng cho đến 1975, người dân nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa không ai biết cái thang máy, không biết cái máy thu hình (TV), không biết cái đồng hồ đeo tay, thậm chí đến cái bồn cầu (cầu tiêu) là gì nữa.

Rồi theo lệnh cộng sản quốc tế, chúng tràn xuống vĩ tuyến 17 đánh chiếm Việt Nam Cộng Hòa, hơn 2.000.000 người chạy ra ngoại quốc tị nạn tại 91 quốc gia, chúng rượt theo ra đến ngoại quốc để áp dụng... 36 kiểu lên đầu lên cổ người đã sợ chúng mà bỏ chạy 36 năm trước. Nếu tôi có làm anh muôn vắn bực tức, xin anh cứ chửi tôi là thằng mất dạy, thằng lấu cá, thằng bỉ ổi, thằng đê tiện, thằng vô học, thằng... thằng gì cũng được, hay chửi tôi là thằng không cha không mẹ, hay là thằng do... con gì sanh ra cũng được nốt, **nhưng xin đừng gọi tôi là thằng Việt Cộng.** Vì **hai chữ Việt Cộng đồng nghĩa với ác nhân, hung đảng, ác quỷ, ác tinh, man di, mọi rợ, lưu manh,**

gian xảo, côn đồ, thảo khấu... , loại quỷ quái tinh ma, nghĩa là bọn trời đánh thánh đâm, trời tru đất diệt. (tóm lược bài của tác giả Lê Dinh trong e-mail tungphams@.... ngày 20/3/2024)

2. Nỗi lòng của nữ “nghệ sĩ nhân dân” Kim Chi sau năm 1975,

Bà Kim Chi, sinh ra và lớn lên trên đất Bắc dưới chế độ Việt Cộng. Thời chiến tranh xâm lăng Việt Nam Cộng Hòa, bà là một trong những “nghệ sĩ nhân dân” phục vụ chiến trường. Sau ngày 30/4/1975 -cũng như bà Dương Thu Hương- bà Kim Chi nhận ra mức độ gian trá và tàn bạo khủng khiếp, nên bà bỏ đảng và có những bài viết nói lên nỗi lòng của bà khi sống dưới chế độ Việt Cộng. Dưới đây là bài viết của Bà do đài RFA (Á Châu Tự Do) phát thanh hồi tháng 4/2015, và thỉnh thoảng có phát lại.

Vào bài.

“Trước đây, mỗi năm tới ngày 30/4 tôi rất vui nên hay tổ chức gặp gỡ bạn bè. Nhiều lần tôi bay vào Sài Gòn cùng đồng đội về thăm căn cứ cũ ở miền Đông, miền Tây Sài Gòn. Chúng tôi thấp hương cho bè bạn đã hi sinh để bày tỏ lòng tri ân với những người đã để lại tuổi xuân ở chiến trường. Rồi chúng tôi quây quần bên nhau cùng ôn lại bao kỷ niệm buồn, vui những năm chiến tranh ác liệt. Trong lòng chúng tôi tràn ngập niềm vui, và tự hào mình đã dâng hiến cả tuổi trẻ để góp phần giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước”.

“Những lần gặp gỡ truyền thống như thế, chúng tôi thường ngồi bên sông Sài Gòn hát bài "Mùa xuân trên thành phố Hồ Chí Minh" của nhạc sĩ Xuân Hồng: ... "Ôi đẹp biết bao biết mấy tự hào Sài Gòn ơi...đất nước vậy chào cờ sao đang tung bay cao, qua hết rồi những năm thương đau... Mà niềm vui như đến bất ngờ.. Ngày đi như trong đêm mơ tuổi lớn rồi mà như ngây thơ"...

“Ngày còn trẻ khi đang phục vụ trong đoàn Văn Công Giải Phóng ở chiến trường, tôi rất tha thiết được kết nạp vào đảng Nhân Dân Cách Mạng. Ngày kết nạp, tôi sung sướng đến trào nước mắt. Tôi nghĩ là mình đang đứng trong đội ngũ những người tiên phong nhất, tốt đẹp nhất, những con người dám đem cả mạng sống ra để giải phóng quê hương. Ngày ấy tôi tin mãnh liệt vào sự lãnh đạo tuyệt đối của đảng Nhân Dân Cách Mạng. Rằng “Giải phóng miền Nam để chấm dứt chiến tranh. Sẽ xây dựng một Việt Nam ẤM NO, TỰ DO, DÂN CHỦ, HẠNH PHÚC và GIÀU MẠNH”. Vì tin, cho nên tôi luôn trong tâm thế sẵn sàng hy sinh cho tương lai tốt đẹp của đất nước...”

(hình nữ nghệ sĩ nhân dân Kim Chi quần khăn rằn)

“Ngày 30/4/1975, chúng tôi vui thực sự, vui đến phát khóc. Xuân Hồng viết đúng: "Vui sao, nước mắt lại trào..."! Những văn nghệ sĩ trên chiến trường thời ấy, cũng như tôi, ai cũng tin tưởng sau chiến tranh Việt Nam sẽ có một tương lai tươi sáng. Nhưng bây giờ, nếu Xuân Hồng còn sống, chắc ông sẽ chọc tôi: "Buồn chi, nước mắt lại trào?". Đúng, ngày xưa khóc trong niềm vui chiến thắng, nay tôi lại phải khóc trong nỗi đau thời cuộc, những nỗi buồn da diết!

Bây giờ thì "vui sao, nước mắt lại trào", vì tôi nhận ra đó là niềm vui ngộ nhận. Hóa ra, niềm vui, niềm tin, và những hy vọng cứ sáng lên trong tôi suốt thời chiến trường khói lửa ấy là do "nghệ thuật tuyên truyền của đảng cộng sản", và có lẽ những người đi tuyên truyền thời ấy, bây giờ "luong tâm tự vấn" như tôi.

“Bao năm qua, cứ đến ngày 30 tháng 4 là tôi mất hẳn trạng thái cảm giác hạnh phúc, tự hào như những năm trước đây. Tôi buồn vì niềm tin trong tôi hoàn toàn đổ vỡ. Nghĩ lại, nhận rõ, và xác thực hơn: Những năm bom đạn đi theo lý tưởng, quả là "lớn rồi mà như ngây thơ". Tôi, cũng như biết bao đồng đội của tôi đã ngây thơ...”

“Đúng thế, dần dần tôi nhận ra lời tuyên bố hùng hồn của đảng cộng sản ngày ấy, giờ đây như không hồn! Những điều nói và làm khác biệt, làm ngược với những lời mà đảng tuyên truyền. Thực tế đời sống chính trị xã hội đã khác hoàn toàn với những điều tôi hằng tâm niệm, một sự giả dối mà họ không dễ tự nhận biết, không dễ sám hối!

“Trong cương lĩnh đảng cộng sản Việt Nam tuyên bố “người cày có ruộng”. Vì lẽ đó, nên con em nông dân đi lính đông nhất khi đất nước có chiến tranh. Vùng nông thôn miền Bắc Việt Nam, đóng góp quá nhiều máu xương cho cuộc chiến. Vậy mà, bây giờ rất nhiều gia đình nông thôn vẫn nghèo đói vì bị đảng với nhà nước cướp đất cho những dự án. Có đất nước nào nhiều dân oan như ở Việt Nam không? **Không có.**

Hiến Pháp Việt Nam không công nhận quyền tư hữu ruộng đất, là cố tình để những nhóm lợi ích tước đoạt ruộng đất của nông dân. Câu chuyện nhà cầm quyền Tiền Lãng Hải Phòng dùng cả lực lượng quân đội và công an tấn công cưỡng chế đất của anh em nhà Đoàn Văn Vươn, đã khiến dư luận trong và ngoài nước phẫn nộ. Kết quả là luật pháp Việt Nam chính là luật rừng, để bỏ tù người nông dân can đảm dám chống lại cường quyền. Rồi cái chết của Đặng Ngọc Việt ở Thái Bình càng khiến dư luận xót xa. Rồi tiếp nữa Cán Thị Thêu ở Dương Nội đang phải ở tù vì bảo vệ đất... Khắp nơi dân oan khiếu kiện bị mất đất, mất nhà. Đau xót lắm! Căm hận lắm!

Người nông dân mất ruộng, buộc phải ra thành phố kiếm sống ở các khu công nghiệp, lại bị các chủ nhà máy bóc lột họ đến tận xương tủy.

Trong số đó có nhiều người thuộc diện gia đình có công, đáng ra họ phải được nhà nước quan tâm chăm sóc. Mỗi khi tổng động viên, chính cha, anh, chồng, con của họ đã ra trận, và có rất nhiều người đã không trở về. Cho tới nay, vẫn còn rất nhiều gia đình còn chưa lấy được hài cốt của con em mình. Đó là những chiến sĩ đã hy sinh trong chiến tranh biên giới phía Bắc. Phần đất đó đã bị Trung Cộng lấn chiếm.

Nhà cầm quyền Việt Nam sợ Trung Cộng đến mức ra lệnh đục bỏ tên tuổi của các chiến sĩ khắc trên bia đá ở biên giới. Tàn nhẫn hơn nữa, là mỗi lần anh em chúng tôi tổ chức những cuộc tưởng niệm các chiến sĩ đã hy sinh ở Gạc Ma, ở Hoàng Sa, ở biên giới, đều bị đám côn đồ và dư luận viên quấy phá, chửi bới tục tĩu. Mọi người đều thừa biết, nếu không có đảng và công an đứng phía sau thì bọn giặc ấy cũng không dám láo xược như thế.

Đã 40 năm vẫn miên man gọi là “giải phóng miền Nam”, nhưng với người miền Nam thì hai chữ “giải phóng” đầy mỉa mai. **Miền Nam trước năm 1975 được biệt danh là “hòn ngọc viễn đông”,** nhưng “giải phóng” vô thì họ mất nhà cửa, bị cướp tiền bạc, chồng con bị tù đầy... Vì mất tất cả, nên hàng triệu người miền Nam buộc phải trở thành Thuyền Nhân. Đã có hàng trăm ngàn người chết trôi, làm mồi cho cá mập. **Những kẻ chiến thắng đã cư xử với người thua cuộc một cách tàn bạo dù cùng chủng tộc, tôi vô cùng đau đớn!**

Ừ thì gọi là thống nhất non sông liền một dải, nhưng lòng người thì ly tán hận thù vô biên. Nỗi đau mất miền Nam trong lòng những người Việt phải thoát khỏi quê hương đi tị nạn ngoại quốc, đâu dễ bôi xóa dù trải qua mấy chục năm sau 1975! **Đáng lẽ nhà nước Việt Nam phải tìm mọi cách hàn gắn vết thương vẫn còn đang rỉ máu đó, trái lại họ vẫn khoét sâu thêm thù hận.** Vẫn luận điệu “thế lực thù địch”, “bọn nguy quân, nguy quyền Miền Nam”. Vậy mà dám mở miệng kêu gọi Việt Kiều về đầu tư xây dựng đất nước, để rồi dùng quyền lực lường gạt biết bao vụ cướp tiền cướp của Việt Kiều.

Báo chí của đảng cứ ra rả tự nhận mình là “công bộc của dân”, nhưng “công bộc” đất đai, nhà cửa nguy nga, tráng lệ ở khắp nơi trong, ngoài nước. **Tiền bạc họ gửi ra bạc tỷ dollars ở ngân hàng thế giới.** “Công bộc to” ăn xén những dự án to, “công bộc nhỏ” ở nông thôn thì trâu bò gà vịt dê ngỗng “chạy lạc” vào chuồng nhà họ từng đàn, mà đó là những động vật nuôi để hỗ trợ cho chương trình xóa đói giảm nghèo ở nông thôn. Họ dọa sẽ trả thù những người dám tố cáo. **Cái bọn “công bộc giả hiệu” ấy, chúng ăn từ dưới ăn lên, từ trên ăn xuống, người dân làm sao sống nổi?** Con cháu các quan và các đại gia, đều du học ở các nước tư bản tự do, nhiều nhất là ở Hoa Kỳ. **Khi trở về nước, họ đều nắm giữ những chức vụ quan trọng để tiếp tục đục khoét tham nhũng.**

Cái gọi là “**xây dựng kinh tế theo định hướng xã hội chủ nghĩa**”, đã làm cho nhà nước thua lỗ hàng ngàn tỷ đồng ở nhiều dự án như **Vinasin, Vinalines, Bauxite...** Đường sá chỉ làm vài hôm đã sứt lún vì nhà thầu ăn bớt vật tư, làm ăn dối trá... Họ bán tất cả những gì có thể, và giờ đây bán tiếp cây xanh ở thủ đô. Họ san lấp cả sông Đồng Nai để xây nhà hàng, khách sạn đón đầu dự án sân bay quốc tế Long Thành. **Tham nhũng đã trở thành quốc nạn vào loại xếp hạng đứng đầu thế giới.**

Nhà nước tiêu tốn nhiều ngàn tỷ đồng để xây dựng các tượng đài chỉ để phô trương, thay vì dùng tiền đó xây những chiếc cầu cho các tỉnh nghèo miền núi, cho trẻ em đi học qua sông không phải đu giây, không phải lội nước.

Về đường lối, thì đảng cộng sản và nhà nước Việt Nam vẫn quyết tâm xây dựng đất nước theo con đường chủ nghĩa xã hội không tưởng, mặc dù Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng nói rằng “đến cuối thế kỷ này xã hội chủ nghĩa cũng chưa hoàn thiện”.

Chính vì cái đường lối kỳ quái đó mà hiện nay đất nước vẫn đói nghèo lạc hậu.

Về bang giao quốc tế. Việt Nam ngày càng phụ thuộc vào Trung Cộng một cách thảm hại, cả kinh tế lẫn chính trị:

- Biển đảo, đất đai biên giới của Việt Nam bị Trung Cộng ngang nhiên lấn chiếm mà nhóm cầm quyền Việt Nam cam tâm im lặng. Đáng lẽ ra Việt Nam phải kiện Trung Cộng ra tòa án quốc tế sự kiện Trung Cộng ngang nhiên đưa tàu HD 981 vào hải phận Việt Nam. **Không dám kiện đã là hèn, và hèn hơn nữa là thẳng tay đàn áp những ai lên tiếng phản đối.** Đội ngũ Công An luôn sẵn sàng khủng bố, bắt bớ, tù đày những ai chống Trung Cộng. Đám dư luận viên hung hãn như một lũ chó điên, chúng tấn công, chửi bới những người đi tưởng niệm các chiến sĩ hy sinh ở Hoàng Sa, Trường Sa. Chúng gán cho những người dám đấu tranh hai chữ “phản động”.

- Việt Nam cho Trung Cộng thuê 340.000 nẫu đất rừng trong thời hạn 50 năm. Đó là những vùng rừng núi có tính chiến lược dọc các tỉnh biên giới phía Bắc, là cửa ngõ từ Nghệ An sang Lào. Trung Cộng đưa bao thức ăn tẩm độc vào để gây bệnh tật cho dân Việt Nam. Họ bày trò mua con đũa, mua con dáo, để phá hoại môi trường Việt Nam. Rồi họ hợp đồng mua rế hồi, củ hủ dứa... để phá hoại nền kinh tế tiểu nông của ta. Vậy mà, nhà nước lúc nào cũng ra rả “**bạn 16 chữ vàng**” và “**4 tốt**”. **Giờ luận điệu đó chỉ lừa được trẻ con chứ không thể lừa được nhân dân.**

- Các nhà báo dám lên tiếng tố cáo tham nhũng và chống Trung Cộng đều lần lượt vào tù. Hiện nay, trong các trại giam còn rất đông các tù nhân lương tâm.

- Những đảng viên và những trí thức chân chính lên tiếng đấu tranh, thì họ gán cho cái tội “bắt tay với các thế lực thù địch để chống phá nhà nước”, và họ bị bôi nhọ đủ kiểu, họ còn dọa sẽ giải quyết, thậm chí là vào tù.

- Việt Nam đã tham gia tổ chức quốc tế nhân quyền (QTNQ), có chân trong ban lãnh đạo quốc tế nhân quyền, nhưng Việt Nam là quốc gia vi phạm quyền con người nhiều nhất. Nhiều tù nhân lương tâm bị tra tấn đánh đập hết sức dã man trong các trại giam.

- Và biết bao nhiêu vụ án oan sai đẩy người vô tội vào cảnh tù đày...

Trước ngày 30 tháng 4 năm 1975, Miền Nam là niềm mơ ước của Thái Lan, của Singapore. Vây mà Việt Nam xã hội chủ nghĩa bây giờ thụt lùi sau họ hàng thế kỷ. Miền Nam là vựa lúa xuất cảng ra các nước. Vây mà sau 30/4/1975 một thời gian, các nhà cầm quyền đã khiến cho cả nước phải ăn độn khoai, sắn, ngô. Cảnh cấm chợ ngăn sông ngày ấy, đã dẫn tới cảnh thiếu từng con khô, từng chai nước mắm...

Với tôi bây giờ, mỗi lần đến ngày 30 tháng 4 là tâm trạng tôi rất đau đớn, vì **niềm tin vào đảng cộng sản Việt Nam hoàn toàn đổ vỡ**. Nỗi đau buồn không diễn tả được bằng lời. **Nhưng tôi có một niềm tin mãnh liệt vào ý chí của toàn dân Việt Nam cả trong lẫn ngoài nước, sẽ không để mặc cho nhóm cầm quyền muốn làm gì cũng được. Những trí thức, những đảng viên cấp tiến, những sĩ quan quân đội, những tuổi trẻ trong các tổ chức xã hội dân sự, sẽ cùng sát cánh trong đội ngũ xuống đường ngày càng đông.**

Theo xu thế văn minh tiến bộ của thế giới, **nhất định nhân dân Việt Nam sẽ đòi được Nhân Quyền - Dân Chủ, phải có hai thứ đó thì mới mong Thoát Trung**. Chỉ có thoát Trung thì Việt Nam mới cất cánh. **Hiện nay các tỉnh phía Nam, công nhân các nhà máy đã xuống đường hàng trăm ngàn người. Đó là báo hiệu đã có nhiều người bước qua nỗi sợ hãi. Tôi tin rồi sẽ tới lúc mọi người sẽ nhận ra mình phải tự cứu mình. Nhất định ngày đó sẽ tới. Các viên chức cao cấp hãy tin đi, khi mà nhân dân đã nổi giận thì các vị sẽ mất tất cả. Nhất định nhân dân sẽ Chiến Thắng.**

Tác giả kết luận. Tôi mơ ước một ngày rất gần, **nước Việt Nam sẽ đổi mới theo cùng thời đại trên trái đất này, với một thể chế chính trị thực sự hợp lòng dân**, không còn “độc đảng sinh ra đảng trị độc đoán chuyên quyền”, đi lên bằng chính sức mình bằng “cơ chế thị trường”, **Việt Nam sẽ là một đất nước thật sự có tự do, dân chủ, nhân quyền**. Khi đó, tôi lại sẽ vui biết bao khi được đoàn tụ cùng tất cả bà con, anh chị em ở hải ngoại trở về trong niềm vui hòa hợp dân tộc, cùng xây dựng một nước Việt Nam giàu mạnh, văn minh. (tóm lược bài của nữ nghệ sĩ Kim Chi trong e-mail hoangtrongpham03@ ngày 23/4/2024, dẫn tin từ đài Á Châu Tự Do/tiếng Việt tháng 4/2015)

3. Chế độ ta là quái thai của thời đại.

Trước khi vào bài “Chế độ ta là quái thai của thời đại”, tôi muốn Các Anh đọc những lời phát biểu của Chủ tịch Trung Cộng và vài vị Tổng Bí Thư của Việt Cộng nhé.

Năm 1951, ông Trường Chinh kêu gọi: *Hỡi đồng bào thân mến. Chúng ta là chư hầu của Trung Hoa bao nhiêu năm qua, tại sao lại nhận vào trong nước Việt Nam cái thứ chữ kỳ quặc của bọn da trắng tư bản, rồi truyền bá trong dân chúng ta từ Ải Nam Quan đến Mũi Cà Mau, cách viết chữ dị kỳ của tên thực dân Pháp Alexandre de Rhodes đã đem qua xứ mình? Chúng ta phải loại bỏ cách viết theo lối Âu Tây ấy, dù cách viết rõ ràng và nhanh, nhưng chúng ta phải trở về với thứ*

chữ của ông bà ta ngày trước, là thứ chữ nhỏ của Trung Hoa. Và chẳng, người Trung Hoa là bạn của ta, là thầy của ta nữa, ta không hổ thẹn mà nhìn nhận như thế, vì Trung Hoa là dân tộc văn minh trước nhất hoàn cầu... “ (tóm tắt bản tin báo Tiếng Dội ngày 24/8/1951 trên trang Wikipedia)

Năm 1972, khi Trung Cộng bắt tay với Hoa Kỳ thì Việt Cộng buông tay Trung Cộng và xoay qua ôm tay Liên Xô, sau đó có một văn kiện tối mật của Quân Ủy Trung Ương Đảng Trung Cộng bị rò rỉ sang Việt Nam, như sau: “*Nước ta và nhân dân Việt Nam có mối hận thù hàng ngàn năm qua. Chúng ta không bao giờ coi họ là đồng chí chân chính của mình, mà chúng ta phải tìm mọi cách làm cho họ sống trong tình trạng không mạnh, không yếu, như hiện nay. Về bề ngoài, chúng ta đối xử với họ như đồng chí, nhưng thật sự họ là kẻ thù của chúng ta*”.

Năm 1974, ông **Lê Đức Thọ** phát biểu sau khi Trung Cộng đánh chiếm Hoàng Sa: “*Hãy yên tâm, Hoàng Sa trong tay các đồng chí Trung Quốc còn hơn là trong tay nguy quyền*” (Việt Nam Cộng Hòa).

Năm 1976, ông **Lê Duẩn** phát biểu trong hội nghị trung ương: “*Chế độ ta là chế độ chuyên chính vô sản. Chuyên chính, trước hết phải là đường lối của giai cấp vô sản, là sự kết hợp lý luận Mác - Lê Nin với thực tiễn cách mạng của nước mình. Đường lối đó là khoa học nhất, không hề nhân nhượng với ai, không chia sẻ với ai, và không hợp tác với ai cả. Đường lối đó phải xóa bỏ sản xuất cá thể, xác lập sản xuất xã hội chủ nghĩa của giai cấp công nhân, ai chống lại thì bị bắt. Đó là chuyên chính vô sản*”. Ngày **13/3/1977**, tại trường đảng Nguyễn Ái Quốc, ông phát biểu: “*Loài người cho đến nay đã có ba phát minh vĩ đại có ý nghĩa bước ngoặt của lịch sử. Thứ nhất là tìm ra lửa. Thứ hai là tìm ra cách sử dụng kim khí. Thứ ba là làm chủ tập thể*.” (trích trong Văn Kiện Đảng Toàn tập, Nhà Xuất bản Chính trị Quốc gia, tập 37- 1976, trang 403-404). **Năm 2011**, ông nói: “*Ta đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc, đánh cho các nước xã hội chủ nghĩa, và đánh cho nhân loại*”. (trích bản tin đài RFA online ngày 29/4/2011).

Năm 1990, ông **Nguyễn Văn Linh** nói: “*Tôi cũng biết rằng, dựa vào Trung Quốc sẽ mất nước, nhưng thà mất nước còn hơn mất đảng*”.

Năm 2013, ông **Nguyễn Phú Trọng**, phát biểu với cử tri Hà Nội: “*Hiến Pháp là văn kiện quan trọng thứ hai, sau cương lĩnh của Đảng Cộng Sản*”. **Năm 2018**, cũng trong dịp tiếp xúc với cử tri Hà Nội về vụ phản đối luật an ninh mạng, ông nói: “*Luật an ninh mạng là để bảo vệ Đảng Cộng Sản*”.

Các Anh nhớ rằng, từ thế kỷ cuối cùng trước Tây Lịch đến hàng ngàn năm sau Tây Lịch, tổ tiên chúng ta đã bao lần chiến thắng vua quan phong kiến Trung Hoa, và chiến thắng cả quân Mông Cổ hùng danh thế giới thời ấy, nên Mao Trạch Đông truyền lại cho đảng cộng sản và dân tộc Trung Hoa về mối thù Việt Nam chúng ta. Và thời ông Tập Cận Bình hiện nay, Trung Cộng có mặt trên khắp lãnh thổ Việt Nam dưới dạng mướn rừng, khai thác bô xít vùng cao nguyên, các công trường hệ thống điện than, ba đặc khu Bắc - Trung - Nam, các thành phố lớn của Việt Nam dọc theo ven biển Đông, tràn ngập những khu phố Tàu với bảng hiệu toàn chữ Trung Hoa, ..v..v.... Vậy mà, lần lượt các nhóm cầm quyền Việt Cộng vẫn ôm chặt 4 tốt và 16 chữ vàng như một thứ mệnh lệnh mà Tập Cận Bình đã trao cho họ, để rồi họ ngồi trên đầu tổ quốc với dân tộc, tù đầy những ai chống họ, chống Trung Cộng của họ. Mỗi lần chuẩn bị đại hội bầu lại trung ương đảng, họ đều sang Tàu nhận lệnh. Với những chiếc ghế được Trung Cộng bảo trợ, họ tham những kinh khủng dưới dạng xây cất những công trình quy mô mà họ rêu rao là phát triển quốc gia. Càng nhiều công trình, họ càng thu được nhiều tài sản không thường tương được so với đồng lương của họ.

Và đây là bài viết “**Chế độ ta là quái thai của thời đại**” của **tác giả Lê Minh Đức**, "Gởi các đồng chí đảng viên đảng cộng sản Việt Nam để nhìn lại chính mình". Là đảng viên đảng cộng sản Việt Nam, nhưng tác giả đã nhìn thẳng vào xã hội, và đi thẳng vào nội dung một cách mạnh mẽ:

"Này nhé. Ta chiến đấu vì lý tưởng cộng sản, coi Mỹ là kẻ thù của hòa bình thế giới. Ta thắng nó với lòng tin rằng, chẳng bao lâu sau thắng tư bản này sẽ quỳ gối trước mặt phe cộng sản để cầu xin ân huệ.

*Thế mà tất cả những gì ta hy sinh cho cuộc chiến 20 máu lửa đó, trong phút chốc bỗng biến thành trò cười rẻ tiền. **Chủ nghĩa cộng sản thế giới sụp đổ tan tành như mây khói.** Nay ta quay lại cầu xin nó, theo đuôi nó xây dựng chủ nghĩa tư bản theo định hướng xã hội chủ nghĩa, rồi năn nỉ nó công nhận ta là kinh tế thị trường, mà nó không công nhận".*

"Bao thế hệ hy sinh chống Mỹ, để rồi nhìn thấy những thế hệ sau chiến tranh lớn lên hướng về văn hoá Mỹ, đời sống Mỹ, đến mức cuồng Mỹ. Hoá ra những gì ta làm trong quá khứ đều sai, đều ngu muội, chỉ vì ta có tâm nhìn không quá lầy tre làng, trong khi ta tự cao “xã hội ta là ưu việt”.

Hỏi như thế có nhục không? Mà nhục như thế thì quên thế nào được. Nay ta trải thảm đỏ mời Mỹ quay lại. Cái mặt dày đều cáng của ta biết giấu vào đâu? Đành phải lúi lại chuyện quá khứ rằng Mỹ giết dân ta. Thì sao nào. Nó không giết ta, để ta giết nó hay sao? Vì cuộc chiến tranh này do ta chủ trương, có thắng nào trong chúng ta không phải là Việt Cộng trong mắt người Mỹ. Ta sống trong dân, ta giấu vũ khí trong vườn nhà dân. Dân và ta đều quần đùi đen, áo bà ba đen, tay cầm liềm cắt cỏ mà AK 47 giấu trong bờ ruộng. Ta đánh úp nó chết nhăn răng, vì nó tưởng du kích ta là người dân thường".

"Trong khi đó chính ta giết đồng bào ta, ta trói đồng bào ta như trói gà, rồi ta chặt đồng bào ta làm ba khúc sau vườn. Ta dùng cuộc đập đồng bào ta vỡ sọ. Ta chôn sống đồng bào ta sau khi bắt chính họ đào huyết.. Vậy mà ta tuyệt đối không nhắc lại chuyện đó. Ta lại tuyệt đối tìm cách quên rằng, thằng đàn anh Trung Cộng đã giết đồng bào ta còn tệ hơn giết chó, máu chảy thành sông ở biên giới phía Bắc, mà ta vẫn tiếp tục thờ lạy nó".

*"Vậy, ta là ai? **Ta là cộng sản Việt Nam, là Việt Cộng. Là cái thứ cặn bã của dân tộc này. Ta là cái thứ mọi rợ, thứ đạo đức giả.** Ta là loài khi đột, đã xua đuổi mọi nền văn minh để tiếp tục tự sướng với nhau trong bóng tối của thời trung cổ, để tự xưng là cái thứ “đỉnh cao trí tuệ”. .*

***"Ta là quái thai của thời đại. Ta không xứng đáng đứng ngang hàng với loài người văn minh trên trái đất này.** Thảm họa diệt chủng đã hiện ra trước mắt, không ai có thể cứu được dân tộc Việt Nam khỏi thảm họa này, ngoài 90 triệu người Việt. Mỗi người cần nhìn thấy cái chết đang đến với chính mình và con cháu mình".*

"Xin hãy chuyển tải bài viết này tới tất cả mọi người, mọi tờ báo, nói chung là mọi phương tiện thông tin để mọi người cùng biết, cùng nhau đứng lên chống thảm họa diệt chủng đã đến trước mắt, để cả thế giới cùng biết và lên tiếng bảo vệ chúng ta". (hết bài)

Kết luận.

Đến lời dạy từ trong lịch sử của Vua Việt Nam Trần Nhân Tông hồi nửa cuối thế kỷ 13, khi trao quyền cho con là Trần Anh Tông:

Các người chớ quên, chính nước lớn mới làm những điều bậy bạ, trái đạo làm người. Vì rằng họ cho mình cái quyền nói một đường làm một nẻo, vô luân. Cho nên cái họa lâu đời của ta là họa

Trung Hoa. Chớ coi thường chuyện vụn vặt xảy ra trên biên ải, các việc trên khiến ta nghĩ tới chuyện khác lớn hơn là họa ngoại xâm. Họ không tôn trọng biên giới theo qui ước, cứ luôn luôn đặt ra những cái cớ để tranh chấp. Không thôn tính được ta, thì gặm nhấm ta. Họ gặm nhấm đất đai và hải đảo của ta, lâu dần họ sẽ biến giang san của ta từ cái tổ đại bàng thành cái tổ chim chích. Vậy, các ngươi phải nhớ lời ta dặn: "Một tác đất của tiên nhân để lại, cũng không được để lọt vào tay kẻ khác". Ta cũng để lời nhắn nhủ đó như một lời di chúc cho muôn đời con cháu."

Kẻ khác, mà vua Trần Nhân Tông nói đến, thường ấy là Trung Hoa phong kiến, và bây giờ là Trung Hoa cộng sản = **Trung Cộng**.

Là Người Lĩnh trong quân đội nhân dân Việt Nam, tôi nghĩ, có Anh 5 năm, 10 năm, 20 năm, thậm chí 25 hay 30 năm cầm súng, có bao giờ Các Anh suy ngẫm về quãng đời quân ngũ với súng đạn, có Anh đã thương tật tàn phế, có Anh đã gục ngã trên chiến trường, và Các Anh đang còn súng đạn trong tay, để nhận ra những khác biệt giữa lời nói với hành động của nhóm cầm quyền ác Anh trong giai đoạn lịch sử ít nhất là từ năm 1954 đến nay không? Khác biệt giữa người xã hội chủ nghĩa miền Bắc với người tự do miền Nam, dù tên gọi Việt Nam Cộng Hòa của chúng tôi không còn trên chính trường thế giới, nhưng "Người Việt Nam Cộng Hòa chúng tôi" vẫn còn đây, còn tại hải ngoại, và còn ngay trên phần phía nam của dải đất có dạng hình cong chữ S.

Các Anh hãy nhớ, với bản chất dối trá, không có chế độ độc tài nào dám nói thật cả, vì đâu có người dân nào chấp nhận sống với độc tài, vì vậy mà **họ phải dối trá** để người dân phải tin họ. Lần lượt các nhóm cầm quyền Việt Cộng đã sử dụng **chiến lược giáo dục dối trá** để đào tạo những thế hệ thân dân mà tuân phục họ, và áp dụng **chính sách tuyên truyền dối trá** để buộc người dân phải làm theo lệnh họ. Trong khi các nhóm cầm quyền Việt Cộng tự cho là "đầy tớ của dân", nhưng **giữ chặt 4 tốt với 16 chữ vàng trong đầu họ, miệng thì tuyên truyền xã hội chủ nghĩa là khoa học nhất, và tay thì hành hạ người dân bằng mọi cách.**

Tôi muốn Các Anh thấu rõ bản chất dối trá của lãnh đạo Việt Cộng + cộng với kiến thức cộng sản nên không hiểu gì về tự do + cộng với túi tham không đáy của các nhóm cầm quyền, gộp lại cho phép nhận định các nhóm cầm quyền Việt Cộng chỉ là những con người không có cái thông minh của người văn minh lịch sử, không có đạo đức của người Việt Nam truyền thống vốn dĩ mạnh mẽ về tinh thần dân tộc với lòng nhân ái, cũng không có kiến thức của khoa lãnh đạo và quản trị quốc gia. Vì vậy mà xã hội Việt Nam trở nên suy đồi băng hoại như ngày nay.

Tôi mượn lời nhận định của Tướng Trung Cộng Lưu Á Châu dưới đây, giúp Các Anh đọc và suy nghĩ: "...**Nếu một hệ thống chính trị** không cho người dân được thở không khí tự do và phát huy sức sáng tạo đến mức cao nhất, nếu hệ thống chính trị **không lựa chọn được** những người giỏi và tốt nhất làm đại diện cho chế độ và nhân dân để đưa vào các vị trí lãnh đạo, **hệ thống chính trị sẽ đi đến diệt vong ... Dân chủ là điều cấp thiết nhất, vì không có dân chủ, không thể có sự trỗi dậy và phát triển bền vững**" (đăng trên báo Phoenix (Phượng Hoàng) tại Hong Kong ngày 12/8/2013).

Vậy, Các Anh hãy nhớ, **bản thân mỗi con người là chánh**, trong khi những người chung quanh chỉ giúp chúng ta khi chúng ta cần họ. **Quốc gia cũng tương tự như vậy**, và **biểu tượng của quốc gia Việt Nam chính là dân tộc Việt Nam**. Vậy, chỉ có Các Anh và đồng bào trong nước, là thành phần chánh đứng lên giành lại Quyền Làm Người & Quyền Được Sống Trong Tự Do Dân Chủ cho chính Các Anh + thân nhân Các Anh + đồng bào chúng ta, trong khi Cộng Đồng chúng tôi bị nạn cộng sản với nhiều thuận lợi sẽ vận động yểm trợ mạnh mẽ cho Các Anh và đồng bào trong nước.

Hãy in sâu lời nhắn gọi trên đây vào tâm hồn thật của Các Anh -chớ không phải tâm hồn người cộng sản đối trá- đừng bao giờ quên “trách nhiệm của người cầm súng đối với đồng bào, cũng là trách nhiệm đối với bản thân và gia đình Các Anh nữa nhé”.

Và Các Anh cũng đừng bao giờ quên rằng, **Tự Do** là nền tảng cho sự thịnh vượng bền vững của đất nước. **Dân Chủ** là căn bản của sự phát triển một xã hội toàn diện. Và **chính chúng ta phải tranh đấu, vì Dân Chủ Tự Do không phải là quà tặng.**

Texas, ngày 10 tháng 5 năm 2024